er skaðað sam kvæmt sínu sanna edli, þá er hún sönnu og hinn manns — hvað þá þegar maður lýður hinir speki, niðvendni og gjæðsku, að maður er betri og vitrari enn aðrir, og er hafinn og hvaðan og þrælkaðar öllum skjeltingunum og öngu tala hinir þess!) Enn hvað endanlega gjänvirgiði, þá er hún nauðsend manns. — Í hverju er nú fólgin hegningin? Afleiðing syndarinnar, er hegning, t. a. m. af eiðslusemi, leiðir örbyrgð, af ofnautn bilji veikindi. Enn í þessu á þó tilviljunin mjökinn þátt, því er ekki ætíð, að syndinni sje á þennan hátt hengt. Menn gjeta því ekki nægið skaðar við í þvi afleiðingar; Menn verða að leita að henni í djúpi sálarinnar, og þá finna menn, að í syndinni sjálfri er fólgjin hegning syndarinnar. Hin syndaga breitni sjálf, er ógjæfa manns og synd — Gjörendanna ásaðgjandi hringur og þrauki, sem hyjá og hvekja, er í sjálfu sjer annsela og ógjæfa. Enn við þetta gjetur maðurinn heldur ekki fullkomlega nægið skaðar, því hegningin er ekki hegning, ef hún er eingöngis hinn utan manns ("Objectiv"), eftað hann sjálfur ekki finnur til hennar. Eiggi sjerdin að vera hegning, þá verður syndarinn að verða sjer þess meðvitandi, að syndin sje afleiðing af syndunum hans, hún verður að komast inní meðvitund hanns, sem viðurkjenning um sekt sína, maðurinn verður að játa, að hann sje hegningarverður. Meðvitundin um tilveikun, verður að lifa hjá honum, svo hegningin sje eining í honum. Þetta atriði er það, sem gjörir hjá hegningarinnar heiskastann, og öll ógjæfa afleiðing syndarinnar, skorgur hann svo sárt — — —;

41. grein.

Þetta innra atriði í hegningunni, sektin, og meðvitundin um sektina — þetta atriði verður einkum að taka fram, vegna þess að því er samfara, og af því sprettur þekking syndarinnar, og í gjegnum hana sprettur iðrunin, og afturhvarfið; Væri þetta atriði ekki, þá væri hegningin eingöngis gjörandleg utaðkomandi, hún snerti þá ekki hina innri meðvitund mannsins, og gjæti þá ekki haft þá áverkni, sem rjettlætið ætlast til. Enn það er edli meðvitundarinnar, að hún hlýtur að komast til vissu um vilja [?] sitt, verða sjálfri sjer ljós. Þessvegna er hegningin ekki fyrir utan hana, heldur kemur hún til hennar. Með þessu móti leiðumst vjer lengra áfram, að af hegningunni sprettur afturhvarfið og fyrirgjefning syndanna. Fyrst verður maðurinn að finna sig sekann, fyrir Guði og samviskunni og við lögmálið, við frelsara sinn, og heilagann Anda, náð og spekt, við skyldur sína og evangelisku trú o. fl.. Þetta er hið fyrsta skref til afturhvarfs. Maðurinn játar nýtæmanum [?] mikla náð og ilsk, enn þessi þekking er ekki eingöngis skaðandi, hún er um leið gjæfusamleg, því hún snertir mann sjálfann, og gjetur orðið að leiðtoga. Þegar hann fer að skoða sig í sálar-skuggsjá sinni, er vaknaður, er hvíldinni uppvíð ógnum syndanna, sjer hið góða álengdar, og hann er allur ytra og innra synd og illverk og heimskupör og skörgleiðir — Þá segir hann við sjálfann sig: Jeg er verst manna, enn lögmál drottins gatt, og það bið jeg bæta það öllum skandannum af mínum; Maðurinn þá, náttúrlega-tilveikinar sjer fyrst syndina sjálfann, enn játar Guð að vera heilagann. Ávöxtur tilveikunnarinnar, er iðrunin, og í gjegnum hana skapast og sprettur afturhvarfið og fyrirgjefningin. Þannig sjá menn að í hegningunni renna saman í eitt. Guðsrjettlæti og Guðskjærleikur. Drottinn birtist þar sem lögmálsins-Guð, enn um leið náðarinnar-Guð. Í ritningunni finnumm vjer lýst hegningunni á tvöfaldann hátt. Annarsstaðar er tekin fram einkum rjettlæti sins hugmynd. Annarsstaðar aftur er kjærleikans atriði tekið fram, með tilliti til þess, að hegningin hefur sitt augnamið.

42. grein

Í iðruninni ner hegningin sína hæsta og sanna takmarki. Iðrunin er það, að maðurinn hryggist yfir óverðugleika sínumm, enn ekki ógjæfu; Tilfinning á óverðugleik vekur sára hryggð. Iðrunin er ærgist og hryggð yfir syndinni, enn á hinn bóginn sjálfs ákjæru — — Enn um leið og hegningin birtist sönnust í iðruninni, enn leiðir hún endir hegningarinnar, og byrjun fyrirgjefningarinnar, því í hreinsunareldi iðrunarinnar, brennur það jarðneska burt úr hugskoti manns, og hinn himneska greiðist gata að því. Iðrunin innibindur í sjer þetta neikvandi og játandi atriði, í hinni birtist dauði og líf; Hryggðin og angistin er neikvæði, maðurinn deir þar frá hinu holdlega; enn hún innibindur líka í sjer lífsgjafar hinns nýja manns, maðurinn leitar Guðs í hinni sönnu iðrun, og um leið sín sjálfs, síns sanna edlis (Lúk. 15.) í sögunni um hinn týnda sauð eður týnda son, hinn leitar föðursins, þegar hann er búinn að gleima sínum fyrra lífs lífernaðarháttum syndarinnar, er búinn að iðrast, og um leið kom hann til sins sjálfs. Iðrunin er þó leið og brú til annars fullkomnara ástands, enn hún er ekki sjálf